

Melléklet a 13V/24/100609-2/2021.2.
ügyhez

Szolnoki Törvényszék
4.Pf.20.973/2013/3. szám

SZOLNOKI JÁRÁSBÍRÓSÁG	
Tárgyszám: 2013 -12- 0 7	
Feladvány:	Melléklet: dr.
Közlés:	
Lapjainak szám utóiratok:	P.21.671/2012/9

A Szolnoki Törvényszék, mint másodfokú bíróság, dr. Csala István jogtanácsos által képviselt Tiszaföldvári Önkormányzati Tűzoltó Parancsnokság (5430 Tiszaföldvár, Bajcsy-Zs. u. 2.) felperesnek – dr. Deénes Sándor ügyvéd (1067 Budapest, Podmaniczky u. 31. II/11.) által képviselt Martfű Város Önkormányzata (5435 Martfű, Szent István tér 1.) alperes ellen – önkormányzati hozzájárulás megfizetése iránt indított perében a Szolnoki Járásbíróság 8.P.21.671/2012/7. számú ítélete ellen az alperes 8. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

A le nem rótt 162.200,- (egyszázhatvankettőezer-kettőszáz) forint eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.027.025,- Ft-ot és a rendelkező rész szerinti késedelmi kamatot, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2012. január 1-je előtt önkéntes köztestületi tűzoltóságként működött, tagja volt az alperes is, akinek a tagsági viszonya a köztestületből kilépése következtében 2012. március 1-jén megszűnt.

A felperes 2012. április 12-étől önkormányzati tűzoltóságként működik tovább, elsődleges műveleti körzetéhez sorolta – a korábbi vonulási területet változatlanul hagyva – az alperes közigazgatási területét a BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgató 3/2012. (II. 16.) BM OKF utasítása.

A felperes és a Kunszentmártoni Hivatásos Tűzoltó Parancsnokság 2012. április 26-án együttműködési megállapodást kötöttek, mely szerint a felperes a katasztrófavédelmi főigazgató utasítása szerinti elsődleges műveleti körzetében köteles ellátni a tűzoltási és műszaki mentési feladatokat. Az éves működési költségének egy részét az önkormányzati tűzoltóság által védett településeknek kell biztosítani az általuk kötött szerződés szerint, az alperes azonban a felperes által elkészített támogatási szerződéstervezetet nem írta alá.

A felperes 2012. évi működési és fejlesztési kiadása állami támogatással nem fedezett része 8.736.293,- Ft volt, a felperes által védett települések összes lakossága 27.741 fő, ebből Martfű lakossága az összlakosság 23 %-a, így a működési és fejlesztési kiadásokból arányosan reá eső rész 2.027.025,- Ft.

Az alperes sem 2012. évben, sem azt követően nem járult hozzá a felperes működéséhez.

Az elsőfokú bíróság a felperes által vagylagosan előterjesztett kereseti kérelmek közül a működési költségekhez való hozzájárulás megfizetésére vonatkozó kereseti kérelmet találta megalapozottnak, megállapítva, hogy az alperes a felperes által védett területhez tartozik, így a tűz elleni védekezésről, a műszaki mentésről és a tűzoltóságról szóló 1996. évi XXXI. törvény 41. § (5) bekezdése szerint a működési költségeihez hozzájárulási kötelezettség terheli szerződéskötés nélkül is.

Az első fokú ítélet indokolása szerint az elszámolás alapján 8.736.293,- Ft-ot kell elosztani a felperesi önkormányzati tűzoltóság által védett települések önkormányzatai között, ennek legigazságosabb módja a lakosság szám szerinti elosztás, ez a felperes esetében a korábbi években is így történt. Rögzítette azt is, bár az alperes vitatta az elszámolás helyességét, de nem jelölte meg, hogy milyen okból.

Az elsőfokú bíróság a 239/2011. (XI. 18.) Korm.rendelet 32. § (1) bekezdése szerint közvetlenül kötelezte az alperest a működési kiadásokhoz való hozzájárulás megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes az alperes részére perköltség megfizetésére nem köteles. Az elsőfokú bíróság a felperes elsődleges kereseti kérelmét ugyan a szerződés létrehozása vonatkozásában elutasította, ennek azonban a marasztalási összegre kihatása nem volt, ezért az elsődleges kereset vonatkozásában a felperes teljes egészében pernyertesnek tekinthető.

A másodlagos, harmadlagos kereseti kérelmekről az elsőfokú bíróságnak döntenie nem kellett, ezért az ezen kereseti kérelemtől való elállásnak a perköltség viselésére nincs kihatása.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, melyben elsődlegesen az első fokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Az alperes kérte továbbá az első fokú ítéletnek a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezése akkénti megváltoztatását, hogy az első fokú eljárással kapcsolatban felmerült ügyvédi költség 2/3-át (80.000,- Ft + ÁFA) a felperes fizesse meg részére. A fellebbezésben kifejtettek szerint a felek között nem jött létre megállapodás a támogatással kapcsolatosan, így ennek hiányában a felperes követeléssel sem élhet az alperessel szemben. Jogszabály megállapodás megkötését nem teszi az alperes kötelezettségévé, azt a bíróság sem hozta létre, így nincs lehetőség a hozzájárulási kötelezettség megállapítására.

A felperesnek a hivatásos tűzoltósággal megkötött 2012. április 26-i szerződése a megkötés előtti időszakra nem keletkeztethet kötelezettséget.

A fentiekén túlmenően sérelmezte, hogy a hozzájárulás mértékének megállapításánál az ítélet a területek nagyságát meg sem említette, így az összegszerűség megállapítása jogszabálysértő. Az összegszerűség kérdésében nincs tisztázva valamennyi költségelem és a mértékének indokoltsága.

A másodlagos és harmadlagos keresettől való elállásra tekintettel a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 160. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság nem mellőzhette volna a felperes perköltség megfizetésére kötelezését.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását kérte, perköltség igényt az alperessel szemben nem érvényesített.

A fellebbezési ellenkérelemben foglaltak szerint a BM országos katasztrófavédelmi főigazgató utasítása alapján Martfű település a Tiszaöldvári Önkormányzati Tűzoltó Parancsnokság elsődleges műveleti körzetébe tartozik, a tűzoltóság 2012. évben és jelenleg is ellátta, illetve ellátja Martfű település tűzvédelmi és műszaki mentési feladatait, így az alperesnek hozzá kell járulnia a felperes működési költségeihez megállapodás hiányában is.

A felperesi álláspont szerint a hozzájárulás mértékének megállapításánál a lakosságszám arányos megosztás alkalmazása a tipikus.

A felperesi álláspont szerint az alperesi perköltség iránti igény alaptalan, a Pp. 160. § (1) bekezdése a perben nem alkalmazható.

A törvényszék a fellebbezést nem találta alaposnak.

A törvényszék a fellebbezésben felhozott indokokra tekintettel vizsgálta azt, hogy a felperesi tűzoltóság működési költségeihez, kiadásaihoz az alperesnek van-e hozzájárulás fizetési kötelezettsége és kizárólag e körben bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét.

A fellebbezésben kifejtettek szerint az alperesi álláspont az, hogy jogszabály a megállapodás megkötését nem teszi az alperes kötelezettségévé, a szerződést az elsőfokú bíróság sem hozta létre, így az alperesnek hozzájárulási kötelezettsége nincsen.

Ezen alperesi állásponttal szemben az 1996. évi XXXI. törvény 28. § (1) bekezdés a) pontja megfelelő jogalapot teremt az alperes hozzájárulás fizetési kötelezettségére.

Ezzel összhangban az önkormányzati és létesítményi tűzoltóságokra, valamint a hivatásos tűzoltóság, önkormányzati tűzoltóság és önkéntes tűzoltó egyesület fenntartásához való hozzájárulásra vonatkozó szabályokról szóló 239/2011. (XI. 18.) Korm.rendelet 32. §(2) bekezdése rögzíti, hogy a székhely szerinti települési önkormányzat, valamint az önkormányzati tűzoltóság által védett települések önkormányzatai éves hozzájárulásának mértékét legalább oly módon szükséges megállapítani, hogy a központi költségvetési hozzájárulással együttesen fedezetet biztosítsanak az önkormányzati tűzoltóság éves fejlesztési, fenntartási és működési kiadásaira.

Önmagában az a tény, hogy ugyanezen paragrafus (1) bekezdése szerinti megállapodást az alperes nem volt hajlandó megkötni, nem mentesíti a hozzájárulás fizetési kötelezettsége alól.

A fentiekén túl az 1996. évi XXXI. törvény 41. § (5) bekezdése is akként rendelkezik, hogy az önkormányzati tűzoltóságok létesítésével, fejlesztésével, fenntartásával és működésével kapcsolatos költségek fedezetéről a székhely szerinti települési önkormányzat és az önkormányzati tűzoltóság által védett települések önkormányzatai, valamint az általuk végzett feladattal arányosan a hivatásos katasztrófavédelmi szerv központi szervén keresztül a központi költségvetés gondoskodik.

Nem vitásan a felperesi önkormányzati tűzoltóság által védett település Martfű, így annak önkormányzata a fenti 41. § (5) bekezdésében meghatározott költségek fedezetéről arányosan köteles gondoskodni.

Az 1996. évi XXXI. törvény 23. § (1) bekezdése és 24/A. § (1) bekezdés a) pontja, valamint a 2011. évi CXXVIII. törvény 23. § (4) bekezdés f) pontja szerinti felhatalmazás alapján a BM országos katasztrófavédelmi főigazgató normatív utasítást adhat ki a tűzoltóságok részére, melybe beleértendő az önkormányzati tűzoltóság is. A fenti felhatalmazás alapján a BM országos katasztrófavédelmi főigazgató 3/2012. (II. 16.) BM OKF utasítása alapján Martfű település a Tiszaöldvári Önkormányzati Tűzoltó Parancsnokság elsődleges műveleti körzetébe tartozik, figyelemmel a 239/2011. (XI. 18.) Korm.rendelet 12. §-ának a vonulási terület meghatározására vonatkozó szabályaira is.

Osztja a törvényszék az elsőfokú bíróság azon álláspontját is, hogy 2012-ben a teljes évre kell elszámolni az alperes által fizetendő hozzájárulás mértékét. Az alperesnek ugyanis korábban a köztisztviselési tagságából adódóan volt fizetési kötelezettsége.

Mint arra az első fokú ítélet helyesen hivatkozott, az alperes ugyan vitatta a felperesi követelés összegét, az elszámolás helyességét, azonban annak konkrét indokát nem adta. Ezt érdemben a fellebbezésben sem vitatta, ezért a törvényszék az összecszerűség érdemi vizsgálatába nem bocsátkozott.

Osztja a törvényszék az elsőfokú bíróságnak a perköltség viselésével kapcsolatos álláspontját is.

A vagylagos felperesi kereseti kérelmek közül az elsőfokú bíróság egyet bírált el, melyre tekintettel a további vagylagos kereseti kérelmek elestek, arról az elsőfokú bíróságnak döntenie nem kellett, ezért külön perköltség sem állapítható meg. Mivel vagylagosan előterjesztett kereseti kérelmekről van szó, nem pedig önálló kereseti kérelemtől való elállásról, ezért a Pp. 160. § (1) bekezdésének a költség megtérítésére vonatkozó rendelkezései a perbeli esetben nem alkalmazhatóak.

Az első fokú eljárás során a felperes túlnyomórészt pernyertes lett, így a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a pernyertesség – pervesztesség arányára tekintettel az alperesi első fokú perköltség igény megalapozatlan.

A törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érintve, a fellebbezett részében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyes jogi indokaira utalással hagyta helyben.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt másodfokú eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

S z o l n o k , 2013. november 7.

Dr. Kovács Piroska s.k.
előadó bíró

Dr. Sándorné
dr. Nagy Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kun Erzsébet s.k.
a tanács tagja

A kiadmány hitelezül:

Reguly

